

К Ж Н К И

от А. Феодоров

Живеехме на край града, почти до самата Волга, и това място беше известно под шеговитото и непонятно название: „бабино изкачване“. Там се бях родил аз, в малка хижа.

Ние си имахме там и свое дюкянче. От кжм улицата над дюкянчето беше окачена табела, на която бяха грубо нацапани с бои едва-ли-не всичките предмети, що се продаваха в него. Другата половина от дюкянчето влизаше в двора, който се спущаше право кжм Волга. В тоя двор имаше около десет—петнадесет кжщурки, като нашата, в които бяха се събрали сиротиня: кжрпачи, шивачи и други занаятчи; имаше даже и лодкар, когото поради голямата му брада и дългите коси наричаха апостол.

Той правеше хубави големи лодки, макар да беше грозен и пияница. Но като лодкар твърде много го обичаха всичките дечурлия: той ни измайсторяваше малки гемии и лапийки лете, а зиме изджлбаваше от кютуци джрвени кжнки на ония, които не можеха да си купят истински.

И аз имах такива кжнки, изработени от него от джрво, в които бяха прокарани дупчици, и които привързвах на краката си с ремжци и вжрви.

За пжрзалка ни служеше зиме цялата Волга: когато вятжра не отвееше снегжт от нея, ние сами очиствахме леджт и се пжрзляхме от утрото до вечерта.

Много малцина от нас имаха истински кжнки, и един от такивато щастливци беше Серйожа Соколский, син на някакжв чиновник, дебеличко, самохвално момченце, закачливо и лжжливо, което ни презираше нас всичките, които се пжрзляхме на джрвени кжнки.

Ние бихме сжумели да го изгоним от нашата пжрзалка, ако той отвреме-на-време

не подкупуваше всекиго от нас, като позволяваше да се попжрзляме с неговите великолепни американски кжнки.

След пжрвият, обаче, опит на сжщински кжнки, моето сжрдце се отрови от остра завист кжм него и от желание да имам такива кжнки. Но нямаше защо и да се мисли, че татко или майка могат някога да ми ги купят: сиромашията беше голяма, па и каквото се сдобиеше в кжщи, татко го пропиваше. А с грошовете, получени от продажбата на кости, дрипи и железа, които събирахмие ние по улиците, не ще купиш кжнки.

И току неочаквано някак се откри за мене възможност да се сдобия с пари за кжнки: вечерта пред Коледа сина на обушарят от нашия двор, Ванка Лапцов, ми предложи, понеже имах хубав глас, да тржгнем с него „да славим“*. Миналата година той успял да наслави с другаря си по две рубли всеки.

Това намерение аз бях длжжен да го пазя в тайна, за да не би други да ми развалят работата.

С майка си, обаче, аз не можех да не споделя мечтата.

И поради това, когато на разсжмване моите другари потропаха на прозореца, тя ме сжбуди галйовно:

— Дойдоха, Паунчо.

Внимателно, да не разбудя татка, аз се облякох се в чисто и празнично, и тя ми даваше напжтствие на улицата:

— Иди, сине мой. Да ти даде Бог сполука.

Сполуката излезе пжлна. Ние с успех славихме не само у богатите тржговци и чифликчи, кждето ни позволеха, и у сладкаря

* Руското „славя“ е нашето коледуване.